

Piątek, 18 grudnia 2020 r.

P9_TA(2020)0384

Pogorszenie sytuacji w zakresie praw człowieka w Egipcie, w szczególności przypadek działaczy Egipskiej Inicjatywy na rzecz Praw Osobistych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 grudnia 2020 r. w sprawie pogorszenia sytuacji w zakresie praw człowieka w Egipcie, w szczególności przypadek działaczy Egipskiej Inicjatywy na rzecz Praw Osobistych (2020/2912(RSP))

(2021/C 445/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Egiptu, w szczególności rezolucję z dnia 24 października 2019 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych UE w sprawie Egiptu z sierpnia 2013 r. i lutego 2014 r.,
- uwzględniając oświadczenia rzecznika Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) w sprawie Egiptu, a w szczególności oświadczenie z dnia 21 listopada 2020 r. w sprawie niedawnych aresztowań obrońców praw człowieka,
- uwzględniając oświadczenie rzecznika Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka z dnia 20 listopada 2020 r. w sprawie Egiptu,
- uwzględniając apel ekspertów ONZ z dnia 27 listopada 2020 r. o uwolnienie egipskich obrońców praw człowieka, którzy zostali uwięzieni po spotkaniu z dyplomatami, a także oświadczenie ekspertów z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie decyzji o zwolnieniu za kaucją trzech wyższych rangą pracowników Egipskiej Inicjatywy na rzecz Praw Osobistych (EIPR),
- uwzględniając powszechny okresowy przegląd praw człowieka przeprowadzony przez Radę Praw Człowieka ONZ w odniesieniu do Egiptu w latach 2019–2020,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Biura Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przemocności (UNODC), Światowej Organizacji Zdrowia (WHO), Sojuszu Agend Narodów Zjednoczonych ds. HIV/AIDS (UNAIDS) oraz Biura Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka (OHCHR) z dnia 13 maja 2020 r. w sprawie rozprzestrzeniania się wirusa COVID-19 w więzieniach i innych zamkniętych pomieszczeniach,
- uwzględniając układ o stowarzyszeniu między UE a Egipcem z 2001 r., który wszedł w życie w 2004 r. i został potwierdzony planem działania z 2007 r.; uwzględniając priorytety partnerstwa UE–Egipt na lata 2017–2020 przyjęte 25 lipca 2017 r., wspólne oświadczenie wydane po posiedzeniu Rady Stowarzyszenia UE–Egipt w 2017 r. oraz wspólne oświadczenie z szóstego posiedzenia unijno-egipskiej podkomisji do spraw politycznych, praw człowieka i demokracji z 23–24 czerwca 2019 r.,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie kary śmierci, tortur, wolności słowa i obrońców praw człowieka,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, Konwencję o prawach dziecka, a także Arabską kartę praw człowieka, które to akty Egipt ratyfikował,
- uwzględniając konstytucję Egiptu, w szczególności jej art. 52 dotyczący zakazu tortur w jakiegokolwiek formie i jakiegokolwiek rodzaju, art. 73 dotyczący wolności zgromadzeń i art. 93 dotyczący wiążącego charakteru międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów z 1981 r. ratyfikowaną przez Egipt 20 marca 1984 r.,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2019)0043.

Piątek, 18 grudnia 2020 r.

- uwzględniając art. 144 ust. 5 i art. 132 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że sytuacja w zakresie praw człowieka w Egipcie stale się pogarsza, ponieważ władze coraz bardziej represjonują społeczeństwo obywatelskie, obrońców praw człowieka, pracowników służby zdrowia, dziennikarzy, członków opozycji, naukowców i prawników, a także nadal brutalnie i systematycznie tłumią wszelkie formy sprzeciwu, podważając w ten sposób podstawowe wolności, zwłaszcza wolność wypowiedzi, zarówno w internecie, jak i poza nim, wolność zrzeszania się i zgromadzeń, pluralizm polityczny, prawo do udziału w życiu publicznym i praworządność;
- B. mając na uwadze, że po spotkaniu z 13 zagranicznymi ambasadorami i dyplomatami 3 listopada 2020 r. trzech działaczy Egipskiej Inicjatywy na rzecz Praw Osobistych (EIPR) – jednej z ostatnich niezależnych organizacji praw człowieka w Egipcie – Gasser Abdel Razek, Karim Ennarah i Mohammed Baszir, zostali aresztowani przez siły bezpieczeństwa oraz oskarżeni o terroryzm i przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu narodowemu w okresie od 15 do 19 listopada 2020 r.;
- C. mając na uwadze, że po reakcjach wyrażających zaniepokojenie na arenie krajowej i międzynarodowej, w tym ze strony OHCHR, rzecznika Wysokiego Przedstawiciela Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Wiceprzewodniczącego Komisji, a także ze strony państw członkowskich, 3 grudnia 2020 r. wspomniani działacze zostali zwolnieni za kaucją, jednak postawione im zarzuty zostały podtrzymane; mając na uwadze, że pomimo ich uwolnienia 6 grudnia 2020 r. egipski sąd rozpatrujący sprawy związane z terroryzmem podtrzymał decyzję prokuratora o zamrożeniu ich aktywów do czasu zakończenia śledztwa;
- D. mając na uwadze, że represje wobec EIPR rozpoczęły się w 2016 r., kiedy zamrożono rachunki bankowe byłego dyrektora i założyciela EIPR Hossama Bahgata i zakazano mu opuszczania kraju; mając na uwadze, że EIPR przynosi nieocenione korzyści, promując w tym kraju prawa i wolności osobiste, polityczne, obywatelskie, gospodarcze i społeczne;
- E. mając na uwadze, że 7 lutego 2020 r. na międzynarodowym lotnisku w Kairze doszło do arbitralnego aresztowania Patricka George'a Zakiego – badacza EIPR ds. równouprawnienia płci oraz studenta Erasmusa i słuchacza studiów podyplomowych na Uniwersytecie Bolońskim we Włoszech; mając na uwadze, że według jego prawnika Patrick George Zaki był przesłuchiwany przez 17 godzin przez egipską Agencję Bezpieczeństwa Narodowego, zanim został przeniesiony do Al-Mansury, gdzie został pobity i poddany torturom z użyciem prądu; mając na uwadze, że Patrick George Zaki został oskarżony m.in. o rozpowszechnianie wywrotowej propagandy, podżeganie do protestu i podżeganie do terroryzmu; mając na uwadze, że chociaż ze względu na swój stan zdrowia Patrick George Zaki jest szczególnie narażony na zarażenie się wirusem COVID-19 w więzieniu Tora, jego tymczasowe aresztowanie było w ciągu ostatnich 10 miesięcy stale przedłużane; mając na uwadze, że program Erasmus uznano za jedną z najbardziej udanych inicjatyw na rzecz promowania podstawowych wartości UE; mając na uwadze, że aresztowanie Patricka George'a Zakiego podczas stypendium w Europie stanowi zagrożenie dla tych wartości, a UE musi zrobić wszystko, co w jej mocy, aby znaleźć rozwiązanie tej sprawy;
- F. mając na uwadze, że w ostatnich latach wolność mediów w Egipcie jest coraz mniejsza z uwagi na kurczącą się przestrzeń dla dziennikarzy; mając na uwadze, że dziennikarze i członkowie ich rodzin są coraz częściej prześladowani i narażeni na zatrzymanie, groźby i zastraszanie; mając na uwadze, że władze egipskie nadal blokują strony internetowe lokalnych i międzynarodowych organizacji informacyjnych i organizacji praw człowieka;
- G. mając na uwadze, że dziesiątki tysięcy obrońców praw człowieka, w tym działacze na rzecz praw kobiet, działacze LGBTI, prawników, dziennikarzy, aktywistów, pokojowych dysydentów i członków opozycji nadal przebywają w więzieniu w warunkach zagrażających życiu; mając na uwadze, że wymuszone zaginięcia obrońców praw człowieka stają się regularną praktyką władz egipskich; mając na uwadze, że tymczasowe aresztowanie prewencyjne i środki zapobiegawcze są stosowane w celu uniemożliwienia działaczom i ich prawnikom wykonywania legalnych działań na rzecz praw człowieka lub pokojowego korzystania z podstawowych wolności w Egipcie;
- H. mając na uwadze, że egipscy działacze społeczeństwa obywatelskiego, obrońcy praw człowieka, dziennikarze i pracownicy naukowcy powinni mieć możliwość prowadzenia legalnej działalności bez przeszkód lub obaw przed represjami wobec nich lub ich krewnych; mając na uwadze, że prowadzony jest nielegalny nadzór cyfrowy nad ich pracą, kontami w mediach społecznościowych i urządzeniami osobistymi;
- I. mając na uwadze, że przepisy antyterrorystyczne wprowadzone pod rządami prezydenta as-Sisiego są krytykowane przez wiele organizacji praw człowieka za zapewnienie władzom niebezpiecznie szerokiego zakresu interpretacji oraz za nadużywanie ich do uciszania obrońców praw człowieka, ich prawników, działaczy i członków opozycji; mając na uwadze, że podejrzani w sprawach dotyczących terroryzmu często są pozbawiani sprawiedliwych procesów sądowych, ponieważ ich sprawy są kierowane bezpośrednio do sądów wojskowych; mając na uwadze, że według organizacji Human Rights Watch od czasu wojskowego zamachu stanu w 2013 r. władze egipskie umieściły na listach terrorystów około 3 000 osób, skazały 3 000 osób na śmierć i osadziły 60 000 osób w areszcie;

Piątek, 18 grudnia 2020 r.

- J. mając na uwadze, że według organizacji społeczeństwa obywatelskiego w 2020 r. w Egipcie wykonano co najmniej 110 egzekucji, przy czym 66 z tych egzekucji miało miejsce po 3 października 2020 r., co oznacza, że w ciągu ostatnich dwóch miesięcy stracono więcej osób niż w całym 2019 r.; mając na uwadze, że co najmniej 39 osobom grozi rychła egzekucja; mając na uwadze, że według doniesień wyroki te zapadły w rażąco niesprawiedliwych procesach, w trakcie których dochodziło do wymuszeń przyznania się do winy i innych poważnych naruszeń praw człowieka, w tym tortur i wymuszonych zaginięć, i w których nie przeprowadzono poważnego śledztwa w sprawie popełnionych czynów i nie zapewniono sprawiedliwego procesu dla ofiar, jak na przykład w sprawie koptyjskiego mnicha Isiaha al-Maariego; mając na uwadze, że wciąż orzeka się karę śmierci wobec dzieci; mając na uwadze, że art. 122 egipskiej ustawy o dzieciach nadal budzi poważny niepokój, ponieważ w pewnych okolicznościach zezwala on na prowadzenie masowych procesów dzieci przez sądy dla dorosłych, a od 2011 r. na jego mocy wyroki śmierci otrzymało co najmniej 17 nieletnich;
- K. mając na uwadze, że od 10 kwietnia 2017 r. w Egipcie obowiązuje stan wyjątkowy; mając na uwadze, że wciąż przeprowadza się masowe procesy pomimo powszechnych międzynarodowych głosów potępienia, uznających, że procesy te nie mogą spełniać podstawowych wymogów prawa międzynarodowego w zakresie sprawiedliwości proceduralnej i praw do rzetelnego procesu sądowego; mając na uwadze, że obecnie przed sądami wojskowymi stawia się więcej cywilów niż kiedykolwiek wcześniej;
- L. mając na uwadze, że prawdziwą plagą życia społecznego w Egipcie w ostatnich dziesięcioleciach jest przemoc seksualna wobec kobiet i molestowanie seksualne kobiet, gdyż często obwinia się ofiary takich czynów, a władze zrobiły niewiele w celu ścigania podejrzanych lub kwestionowania dyskryminujących norm leżących u podstaw takiej przemocy; mając na uwadze, że praktyki uchybiające godności, takie jak testy dziewictwa, są nadal powszechnie stosowane, również przez władze egipskie; mając na uwadze, że wciąż nie ratyfikowano ustawy o przemyśle wobec kobiet, która od 2017 r. jest zablokowana w egipskim parlamencie; mając na uwadze, że istniejące strategie polityczne i przepisy przeciwko okaleczaniu żeńskich narządów płciowych nie są należycie egzekwowane i praktyka ta jest kontynuowana; mając na uwadze, że obrońcy praw kobiet i działacze ruchów feministycznych nadal spotykają się z represjami;
- M. mając na uwadze, że 10 grudnia 2020 r., po czteroletnim dochodzeniu sądowym, włoscy prokuratorzy w Rzymie oświadczyli, że posiadają jednoznaczne dowody na udział czterech funkcjonariuszy egipskich służb bezpieczeństwa w porwaniu typu kwalifikowanego, spowodowaniu poważnych obrażeń ciała i zabójstwie włoskiego doktoranta Giulio Regeniego; mając na uwadze, że prawnicy Egipskiej Komisji Praw i Swobód (ECRF) nadal wspierają włoskich prawników Regeniego, ponieważ są przedstawicielami prawnymi w Egipcie; mając na uwadze, że władze egipskie nieustannie utrudniały dochodzenie i ujawnienie prawdy o porwaniu, torturowaniu i zabójstwie Giulio Regeniego oraz o śmierci zatrzymanego w Kairze w 2013 r. francuskiego nauczyciela Erica Langa, co uniemożliwiło pociągnięcie winnych do odpowiedzialności;
- N. mając na uwadze, że UE jest pierwszym partnerem gospodarczym Egiptu i głównym źródłem inwestycji zagranicznych w tym kraju; mając na uwadze, że w czerwcu 2017 r. UE i Egipt przyjęły priorytety partnerstwa, które mają na celu zacieśnienie współpracy w wielu dziedzinach, w tym w dziedzinie bezpieczeństwa, zwalczania terroryzmu i reformy sądownictwa;
1. po raz kolejny z całą mocą potępia nieustanne i nasilające się naruszenia praw podstawowych i represje ze strony władz państwowych i służb bezpieczeństwa w Egipcie wobec obrońców praw człowieka, prawników, demonstrantów, dziennikarzy, blogerów, związkowców, studentów, dzieci, działaczy na rzecz praw kobiet i równouprawnienia płci, lesbijek, gejów, osób biseksualnych, transpłciowych i interseksualnych (LGBTI), przeciwników politycznych, w tym członków ich rodzin, organizacji społeczeństwa obywatelskiego oraz mniejszości w odpowiedzi na ich protesty i wykonywanie przynależnych im podstawowych wolności; apeluje o niezależne i przejrzyste dochodzenia w sprawie wszystkich naruszeń praw człowieka oraz o pociągnięcie winnych do odpowiedzialności; podkreśla znaczenie silnego i dobrze funkcjonującego społeczeństwa obywatelskiego;
 2. wyraża oburzenie z powodu niedawnego aresztowania wysokich rangą działaczy EIPR Gassera Abdela Razeka, Karima Ennaraha i Mohammeda Baszira w odwecie za ich legalne spotkanie z europejskimi dyplomatami w Kairze; z zadowoleniem przyjmuje ich tymczasowe uwolnienie, wzywa jednak władze do wycofania wszystkich stawianych im zarzutów, zaprzestania wszelkich form prześladowania i zastraszania wobec nich oraz wobec założyciela i pełniącego obowiązki dyrektora EIPR Hossama Bahgata, a także do uchylecia wszelkich środków ograniczających, w tym zakazów podróżowania i zamrożenia aktywów, nałożonych na nich i na EIPR; wzywa rząd Egiptu do dopilnowania, aby ich sprawa została rozpatrzona w sposób przejrzysty, sprawiedliwy i szybki;
 3. ubolewa, że decyzja o ich uwolnieniu nie została rozszerzona na innych więźniów należących do EIPR, w szczególności na Patricka George'a Zakiego, którego areszt przedłużono 6 grudnia 2020 r. o kolejne 45 dni; wzywa do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia Patricka George'a Zakiego oraz do wycofania wszystkich stawianych mu zarzutów; uważa, że potrzebna jest zdecydowana, szybka i skoordynowana reakcja dyplomatyczna UE na jego zatrzymanie i wydłużony okres aresztowania;

Piątek, 18 grudnia 2020 r.

4. ponawia swoje apele o natychmiastowe i bezwarunkowe uwolnienie osób arbitralnie zatrzymanych i skazanych za prowadzenie legalnej i pokojowej działalności na rzecz praw człowieka – do osób tych należą w szczególności: Mohamed Ibrahim, Mohamed Ramadan, Abdelrahman Tarek, Ezzat Ghoneim, Haytham Mohamadeen, Alaa Abdel Fattah, Ibrahim Metwally Hegazy, Mahienour El-Massry, Mohamed El-Baquer, Hoda Abdelmoniem, Ahmed Amasha, Islam El-Kalhy, Abdel Moneim Aboul Fotouh, Esraa Abdel Fattah, Ramy Kamel, Ibrahim Ezz El-Din, Zyad el-Elaimy, Hassan Barbary, Ramy Shaath, Sanaa Seif, Solafa Magdy, Hossam al-Sayyad, Mahmud Hussein i Kamal El-Balshy;
5. podkreśla, że trwające aresztowania i zatrzymania są częścią szerszej strategii zastraszania organizacji broniących praw człowieka i wprowadzania w Egipcie coraz większych ograniczeń dotyczących wolności słowa, zarówno w internecie, jak i poza nim, zrzeszania się i pokojowych zgromadzeń, oraz wzywa do zaprzestania wszystkich tych działań; wyraża ubolewanie, że Egipt wciąż wykorzystuje przepisy antyterrorystyczne, praktykę arbitralnego umieszczania obrońców praw człowieka na listach terrorystów i areszty przedprocesowe w celu ścigania i penalizacji działalności obrońców praw człowieka, co jest niezgodne z zasadami praworządności i zobowiązaniami Egiptu wynikającymi z międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka; wzywa władze Egiptu do zmiany lub uchylecia wszelkich abuzywnych przepisów, w szczególności ustawy o organizacjach pozarządowych z 2019 r. i ustawy antyterrorystycznej; ponownie wzywa władze Egiptu do zamknięcia sprawy 173/2011 („sprawa dotycząca finansowania zagranicznego”) oraz do zniesienia wszystkich zakazów podróżowania i zamrożenia aktywów nałożonych na co najmniej 31 objętych tą sprawą obrońców praw człowieka i pracowników organizacji pozarządowych zajmujących się prawami człowieka;
6. wzywa władze egipskie do zadbania o to, by wszyscy zatrzymani byli traktowani zgodnie z warunkami określonymi w dokumencie „Zbiór zasad mających na celu ochronę wszystkich osób poddanych jakiegokolwiek formie aresztowania bądź uwięzienia”, przyjętym przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w rezolucji 43/173 z 9 grudnia 1988 r., zgodnie z którym do czasu zwolnienia osoby te mają pełną możliwość kontaktu z rodzinami, pełny dostęp do wybranych przez siebie prawników i do odpowiedniej opieki medycznej, a w przypadku zarzutów dotyczących złego traktowania lub tortur prowadzi się rzetelne dochodzenia;
7. wyraża głębokie zaniepokojenie losem aresztantów i więźniów przetrzymywanych w przepelnionych ośrodkach penitencjarnych w okropnych warunkach w czasie pandemii COVID-19 i wzywa władze do pilnego zmniejszenia liczby osób przebywających w tych ośrodkach; wzywa władze do przyznania niezależnej organizacji nieograniczonego dostępu do więzienia o zaostrożnym rygorze w Tora w celu monitorowania warunków pobytowych więźniów; potępia arbitralne aresztowania, prześladowania i represje wobec pracowników służby zdrowia i dziennikarzy za wypowiedzi na temat sytuacji związanej z COVID-19 lub reakcji egipskiego państwa w 2020 r.; wzywa władze egipskie do zaprzestania tych praktyk i uwolnienia arbitralnie zatrzymanych pracowników medycznych;
8. ubolewa z powodu wzrostu liczby egzekucji w Egipcie i odrzuca stosowanie kary śmierci; wzywa władze Egiptu do ogłoszenia moratorium na wykonywanie kary śmierci z myślą o jej docelowym zniesieniu oraz do podjęcia wszelkich działań zapewniających ściśle przestrzeganie gwarancji sprawiedliwości proceduralnej i wszelkich możliwych zabezpieczeń mających zapewnić rzetelność procesów sądowych; wzywa Egipt do natychmiastowego uwolnienia wszystkich nieletnich, na których wydano wyroki śmierci, oraz do zmiany art. 122 ustawy o dzieciach;
9. apeluje do władz Egiptu o przyjęcie całościowej ustawy o przemocy wobec kobiet, a także krajowej strategii egzekwowania zatwierdzonych ustaw o przeciwdziałaniu przemocy seksualnej; wzywa władze, by na podstawie dostępnych wytycznych ONZ, np. podręcznika ONZ na temat ustawodawstwa o przemocy wobec kobiet, opracowały środki zwalczania przemocy wobec kobiet, obejmujące ochronę ofiar i świadków przez wyszkolonych funkcjonariuszy i usługodawców; zwraca się do władz Egiptu o powstrzymanie wszelkich form prześladowania kobiet za „obrazę moralności”, jak w przypadku obrończyni praw człowieka Amal Fathy; wzywa władze, by natychmiast zaprzęstały aresztowania i ścigania członków społeczności LGBTI lub innych osób wyłącznie z powodu ich rzeczywistej lub postrzeganej orientacji seksualnej, jak w przypadku Seifa Bedoura;
10. ubolewa, że władze egipskie usiłowały wprowadzić w błąd i utrudnić dochodzenie w sprawie porwania, torturowania i zamordowania w 2016 r. włoskiego badacza Giulio Regeniego; wyraża ubolewanie, że władze egipskie wciąż odmawiają przekazania władzom włoskim wszystkich dokumentów i informacji niezbędnych do przeprowadzenia szybkiego, przejrzystego i bezstronnego dochodzenia w sprawie zabójstwa Giulio Regeniego zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Egiptu; wzywa UE i państwa członkowskie, by zaapelowały do władz egipskich o pełną współpracę z włoskimi organami sądowymi, w tym o odwołanie wydanej po zakończeniu dochodzenia odmowy przekazania adresów zamieszkania czterech podejrzanych wskazanych przez włoskich prokuratorów w Rzymie, by móc zgodnie z wymogami prawa włoskiego postawić formalne oskarżenie w rzetelnym procesie sądowym we Włoszech; przestrzega władze Egiptu, by nie stosowały działań odwetowych wobec świadków czy też ECRF i jej prawników;

Piątek, 18 grudnia 2020 r.

11. wyraża zdecydowane poparcie polityczne i ludzkie dla rodziny Giulio Regeniego w jej nieustającym i pełnym godności dążeniu do poznania prawdy; przypomina, że dążenie do prawdy o porwaniu, torturowaniu i zamordowaniu obywatela europejskiego nie jest obowiązkiem samej tylko rodziny, lecz także instytucji krajowych i unijnych, które muszą podjąć w tym celu wszelkie niezbędne działania dyplomatyczne;

12. zauważa, że Egipt jest ważnym partnerem Unii Europejskiej i jej państw członkowskich w wielu dziedzinach, w tym w obszarze handlu, bezpieczeństwa, walki z międzynarodowym terroryzmem oraz kontaktów międzyludzkich; popiera Egipcjan w dążeniu do utworzenia wolnego, stabilnego, dostatniego, pluralistycznego i demokratycznego kraju, szanującego przepisy krajowe i międzynarodowe dotyczące ochrony i poprawy przestrzegania praw człowieka;

13. przypomina władzom egipskim, że poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności to zasadniczy element stosunków między UE a Egiptem oraz że umożliwienie funkcjonowania społeczeństwa obywatelskiego to wspólne zobowiązanie zapisane w priorytetach partnerstwa między UE a Egiptem, zgodnie z egipską konstytucją; podkreśla, że żaden obrońca praw człowieka nie powinien za uzasadnione działania na rzecz praw człowieka spotykać się z restrykcjami finansowymi, kryminalizacją, zakazem podróżowania czy nakazem wpłacenia kaucji ani nie powinien być za te działania więziony; wzywa wiceprzewodniczącego / wysokiego przedstawiciela do publicznego wyrażenia obaw o stan przestrzegania praw człowieka w Egipcie oraz o poruszanie tego tematu na każdym spotkaniu wysokiego szczebla z władzami Egiptu;

14. zachęca przedstawicieli delegatury UE i państw członkowskich w Kairze do obserwacji procesów egipskich i zagranicznych dziennikarzy, blogerów, związkowców, obrońców praw człowieka i działaczy społeczeństwa obywatelskiego w tym kraju oraz do składania im wizyt w areszcie;

15. ponownie wzywa wiceprzewodniczącego / wysokiego przedstawiciela oraz państwa członkowskie, by reagowały jednolicie i zdecydowanie, w tym w koordynacji z innymi partnerami o podobnych poglądach, na represje i łamanie praw człowieka w Egipcie, a także by wykorzystywały wszelkie dostępne im narzędzia do zapewnienia konkretnej poprawy w poszanowaniu praw człowieka w Egipcie; wzywa w szczególności UE i państwa członkowskie, by na nadchodzącej sesji Rady Praw Człowieka ONZ wystąpiły z inicjatywą wprowadzenia od dawna oczekiwanego mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie poważnych naruszeń praw człowieka w Egipcie; z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie przez Radę globalnego systemu sankcji za łamanie praw człowieka (unijnej ustawy Magnickiego) oraz ponawia apel do wiceprzewodniczącego / wysokiego przedstawiciela i do państw członkowskich o rozważenie nałożenia ukierunkowanych środków ograniczających na egipskich urzędników wysokiego szczebla odpowiedzialnych za najpoważniejsze naruszenia w tym kraju;

16. ponownie apeluje o pogłębiony i wszechstronny przegląd stosunków UE z Egiptem; uważa, że stan przestrzegania praw człowieka w Egipcie wymaga poważnego przeglądu operacji wsparcia budżetowego ze strony Komisji oraz ograniczenia pomocy unijnej przede wszystkim do wsparcia dla podmiotów demokratycznych i społeczeństwa obywatelskiego; wzywa do większej przejrzystości wszystkich form wsparcia finansowego lub szkoleń oferowanych Egiptowi przez UE, Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju oraz Europejski Bank Inwestycyjny; przypomina, że UE i jej państwa członkowskie nie mogą nagradzać przywódców odpowiedzialnych za łamanie praw człowieka;

17. wzywa UE, by z myślą o wynegocjowaniu nowych priorytetów partnerstwa ustaliła jednoznaczne punkty odniesienia, które sprawią, że dalsza współpraca będzie centralnym elementem naszych stosunków, służącym osiągnięciu postępów w reformowaniu instytucji demokratycznych, w praworządności i poszanowaniu praw człowieka, a także by włączyła kwestię poszanowania praw człowieka do wszystkich rozmów z władzami Egiptu; apeluje do Komisji i ESDZ, by najważniejszym punktem kolejnego posiedzenia Rady Stowarzyszenia UE–Egipt była potrzeba namacalnej poprawy stanu poszanowania praw człowieka, a zwłaszcza uwolnienie arbitralnie zatrzymanych obrońców praw człowieka i dziennikarzy; przypomina, że współpraca w dziedzinie zarządzania migracją czy zwalczania terroryzmu, a także względy geopolityczne nie powinny osłabiać stałych nacisków w kwestii przestrzegania praw człowieka i rozliczalności za łamanie tych praw;

18. ponawia niedawne apele do państw członkowskich o podjęcie działań zgodnie z konkluzjami Rady do Spraw Zagranicznych z 21 sierpnia 2013 r., w których zapowiedziano zawieszenie pozwoleń na wywóz wszelkich urządzeń, które można wykorzystać do prowadzenia represji wewnętrznych, zgodnie ze wspólnym stanowiskiem 2008/944/WPZiB⁽²⁾, oraz potępia uporczywe nieprzestrzeganie tych zobowiązań przez państwa członkowskie UE; wzywa państwa członkowskie do wstrzymania wszelkiego wywozu do Egiptu broni, technologii inwigilacji i innych środków bezpieczeństwa, które mogą ułatwiać ataki na obrońców praw człowieka i działaczy społeczeństwa obywatelskiego, w tym na media społecznościowe, a także mogą ułatwiać wszelkie inne represje wewnętrzne; apeluje do UE o pełne wdrożenie kontroli wywozu do Egiptu towarów, których można użyć do prowadzenia represji, torturowania lub wykonywania kary śmierci;

(²) Dz.U. L 335 z 13.12.2008, s. 99.

Piatek, 18 grudnia 2020 r.

19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącemu / wysokiemu przedstawicielowi Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi i parlamentom państw członkowskich, rządowi i parlamentowi Egiptu oraz Afrykańskiej Komisji Praw Człowieka i Ludów.
